

HỒI 112

Giọt Lệ Đầu Tiên

“Tạch tạch! Đùng! Đùng!”

Tiếng pháo nổ giữa sân và tiếng hoan hô vang dội đánh thức Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dậy. Khấu Trọng nhảy xuống đất, bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài, kêu lên: “Tiểu Lăng mau lại đây, bằng pháo này phải to bằng bằng pháo năm ngoái đốt ở bến cảnh Dương Châu đấy!”.

Từ Tử Lăng càu nhàu mấy câu, quay người vào ngủ tiếp, mặc kệ không để ý tới Khấu Trọng.

Khấu Trọng bước lại cạnh giường, thở dài nói: “Ta sớm đã khuyên ngươi rồi mà, nếu ngươi chịu nghe lời ta, liền thủ đôi phó với tên tiểu tử Lý Thiên Phàm trước rồi mới đi tìm tứ đại khẩu trút giận, thì ngươi không cần phải toàn thân thương tích như bây giờ đâu!”.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Ngươi học được thói quen xấu vui mừng trước sự đau khổ người khác từ bao giờ vậy?”.

Khấu Trọng như không có chuyện gì nói: “Chính là kể từ lúc mà ngươi bỏ rơi tên tiểu tử đáng thương này đây, ngươi nói xem là ai hại người chứ?”.

Từ Tử Lăng nhồm người ngồi dậy, điềm nhiên nói: “Ngươi phải cảm kích ta mới đúng, nếu không ngươi làm sao được oai phong như bây giờ! Hừ! Không! Phải nói là oai phong đến phát cuồng mới đúng!”.

Hai gã lừ mắt nhìn nhau, quay ngoắt người không thèm nhìn đối phương, nhưng chỉ được một lúc là ôm bụng cười sặc sụa, điểm khác biệt duy nhất chỉ là trong tiếng cười của Từ Tử Lăng còn có cả nước mắt, bởi vì đã động tới vết thương còn chưa lành của gã.

Khấu Trọng thở hốt hển nói: “Kỳ thực là ta đã trúng kế của tên gian nhân nhà ngươi, cái gì mà Lý Tú Ninh là của ngươi, tự nhiên phải do Trọng thiếu gia ngươi anh hùng cứu mỹ nhân chứ! Vậy Trầm Lạc Nhận lẽ nào cũng tính là của ta sao? Trừ Từ sư phó ngươi ra, còn ai xứng đáng đi làm anh hùng cứu mỹ nhân hơn chứ?”.

Từ Tử Lăng thò tay ra sờ đầu gã nói: “Tổ sư gia có dạy, trong trời đất này không gì là không có số của nó, Lý Tú Ninh đã được định sẵn là số một khuyết thiếu đó của người, bất cứ người nào cũng không tiện xuất thủ, ta tốt với người như vậy mà người còn dám oán giận ta nữa sao? Đại Diễn có năm mươi số, chỉ dùng có bốn mươi chín, ngoại trừ Lý Tú Ninh là số một khuyết thiếu ra, những số khác ai bảo là nhất định không thể có mỹ nhân quân sư trong đó chứ, làm sao có thể không tính là của người được chứ?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Từ thiếu gia hôm nay sao lại lợi hại như vậy? Mới ngủ dậy đã hót không ngừng như con chim nhỏ đang nhớ mùa xuân rồi!”.

Từ Tử Lăng cười khanh khách nói: “Nếu người nghĩ rằng Thương Tú Tuần có thể nhận ra được đại hán mặt sẹo tối qua là ta đóng giả thì cứ đi một mình đi! Lúc ta đi, nàng ta còn chưa kịp hỏi cả họ tên nữa!”.

Nói tới đây, gã chợt nhớ lại cảm giác lúc cùng mỹ nhân lung đối lung cùng nhau cự địch.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Bây giờ người có nói gì cũng vô dụng, ta cứ chờ mà xem kịch hay! Hà!”.

Tiếng gõ cửa vang lên. Giọng nói của Tiểu Quyên ở bên ngoài vang lên: “Ngoại trừ hai người các người, toàn bộ người trong mục trường đều dậy để chúc mừng chiến thắng rồi, còn không mau rút ra đây đi!”.

Chỉ nghe ả gọi hai gã dậy với ngữ điệu vui vẻ chưa từng có, là biết ả đang hưng phấn tới độ nào rồi. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng nhận ra niềm hân hoan trong mắt đối phương, chỉ cần nghĩ đến đã làm tiểu nữ tỳ khả ái này vui vẻ tới mức này, bao nhiêu vất vả cực nhọc của tối hôm qua hai gã đều cảm thấy rất đáng. Hai gã vốn xuất thân hàn vi, vì vậy thường cảm thấy rất thân thiết và có hảo cảm với những tỳ bộc gia đình.

Tiểu Quyên không đợi hai gã trả lời, lại tiếp tục nói: “Mau dậy đi rửa mặt, quân khái hoàn sắp trở về thành, chúng ta phải ra ngoài đón tiếp! Người ta đi trước đây!”.

Tiểu Quyên mới đi khỏi, Khấu Trọng mới chau mày nói: “Ta thật không dám nghĩ nữa, trận chiến đêm qua thắng thật không dễ, càng không biết đã hy sinh bao nhiêu người nữa. Người nói xem Thương Tú Tuần sẽ xử lý đôi gian tể Đào Thúc Thịnh và Uyển Nhi thế nào đây?”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Hai kẻ này đều là người có thân phận trong mục trường, Đào Thúc Thịnh lại càng không phải tầm thường, Thương Tú Tuần giờ này chắc đang rất đau đầu, chuyện này nhất định cũng sẽ liên đới đến không ít người khác”.

Khấu Trọng cười khở nói: “Hy vọng chuyện này có thể làm mỹ nhân trường chủ phân thân, bằng không để nàng ta nhàn rồi, nhất định sẽ nghi ngờ đến chúng ta, bởi vì chúng ta có quá nhiều điểm đáng để cho nàng phải hoài nghi mất rồi”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Kéo dài được ngày nào hay ngày ấy, vết thương của ta không có ba bốn ngày nghỉ ngơi thì đừng hòng khép miệng lại được”.

Khấu Trọng kéo gã ra khỏi giường nói: “Còn không mau bò dậy đi! Bây giờ cần phải tranh thủ thời gian, hy vọng rằng Lý Tú Ninh sẽ nhớ tới chút tình xưa nghĩa cũ mà giấu điểm giúp ta, để cho chúng ta có thêm thời gian học được nhiều thứ thú vị từ phía Lỗ Diệu Tử”.

oOo

Hôm đó Thương Tú Tuần và Liễu Tông Đạo đều không theo đoàn tùy tùng về thành, người dẫn đầu đoàn binh khải hoàn là quản gia Thương Chấn, y hiển nhiên vẫn còn chưa biết chuyện liên quan tới Uyển Nhi, tự hào tiếp nhận sự hoan nghênh của người dân hai bên đường.

Trở về thành lần này, nhiệm vụ chủ yếu là sắp xếp cho người bị thương và an táng cho những chiến sĩ tử trận, từ đây có thể tưởng tượng chiến tranh vẫn đang tiếp diễn bên ngoài thành, dường như Thương Tú Tuần vẫn muốn tiếp tục truy kích bại binh của tứ đại khấu.

Hoàng hôn ngày hôm đó, hai gã mò tới tiểu lâu của Lỗ Diệu Tử. Vị thiên hạ đệ nhất xảo tượng này tinh thần phấn chấn lạ thường, chỉ tay vào đôi Phi Thiên Thần Độn đặt trên bàn nói: “Món đồ này dùng có được không?”.

Hai gã gật đầu không ngớt, luôn miệng khen tuyệt.

Lỗ Diệu Tử cười ha hả nói: “Không ngờ Tử Lăng có thể vận dụng thứ đồ chơi này lấy đầu một tên đại khấu tặc, cũng may là hai tên tiểu tử các con có thể giúp mục trường phản bại thành thắng, bằng không hậu quả thật khó lường. Suốt ba mươi năm trời, ta chưa lần nào được vui vẻ như hôm nay cả”.

Nói đoạn lão đưa tay nhặt đôi thần độn trên bàn lên, vung tay ném ra ngoài vách đá sâu muôn trượng bên ngoài cửa sổ.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

Lỗ Diệu Tử chậm rãi nói: "Ta không muốn các con lại giẫm lên vết xe đổ của ta ngày trước, nếu các con cứ quen dựa dẫm vào mấy thứ xảo khí này thì đừng mong khinh công tiến bộ thêm được chút nào, lúc đầu tuy có chút tiện lợi, nhưng sau này được không bằng mất, các con có hiểu không?".

Hai gã tuy có chút không nỡ, nhưng cũng biết Lỗ Diệu Tử chỉ là nghĩ tốt cho mình, nên đều gật đầu vâng dạ.

Lỗ Diệu Tử dõi mắt nhìn ra cảnh tượng mặt trời xuống núi hùng tráng mỹ lệ bên ngoài cửa sổ, tức cảnh sinh tình nói: "Giữa thời gian và sinh mệnh có một thứ quan hệ vô cùng vi diệu không thể tách rời, giống như ngày đêm luân chuyển, lại giống như sinh mạng khiến con người không thể đoán biết mà sinh ra chán nản, khó thể tự chủ. Hay cũng như thành thành bại bại vậy, chỉ là một chuyện xảy ra trong nháy mắt, nhưng lại là một khoảng cách không thể kéo dài hơn được nữa, tới tận cùng, cũng chỉ là một nắm đất vàng chôn vùi tất cả. Các con vẫn còn trẻ, bây giờ có lẽ cảm thấy lời của ta hơi khó hiểu, nhưng rồi sẽ có một ngày các con có cùng cảm nhận này với ta, phía sau thắng lợi có lẽ chính là thất bại, hai thứ này tuy hai mà một".

Hai gã nghe xong đều chau mày suy nghĩ.

Gương mặt Lỗ Diệu Tử hiện lên thần tình như đang hồi ức lại quá khứ, chậm rãi nói: "Cả đời ta chỉ chung tình với hai nữ tử rười, nói như vậy các con có cảm thấy kỳ quái không?".

Khấu Trọng nói: "Một nửa kia nhất định là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên rồi, rốt cuộc tiền sinh và mộ ta có quan hệ thế nào chứ?".

Lỗ Diệu Tử cười cười nói: "Tiểu tử này thật thực tế, có cơ hội là lập tức hỏi chuyện của Âm Quý Phái!".

Khấu Trọng chẳng hề xấu hổ nói: "Tiểu tử chỉ muốn giúp tiền sinh đòi lại một phần công đạo!".

Lỗ Diệu Tử gật đầu nói: “Đây chính là nguyên nhân chủ yếu nhất mà ta để ý tới hai tên tiểu tử các con, nếu không hại được ả yêu phụ này khốn đốn một phen, lão phu có chết cũng không nhắm được mắt”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Tiền sinh cứ yên tâm, bọn con sớm đã kết oán với Âm Quý Phái từ lâu rồi”.

Rồi gã và Khấu Trọng mỗi người một câu kể lại những chuyện đã xảy ra cho Lỗ Diệu Tử nghe, khi nói tới đoạn Loan Loan có thể khiến cho nội thể không còn một chút chân khí nào, thần sắc Lỗ Diệu Tử liền trở nên ngưng trọng.

Cuối cùng Khấu Trọng đặc ý nói: “Hiện giờ yêu nữ đó có lẽ vẫn nghĩ bọn tiểu tử đã hồn du địa phủ, ngươi gạt ta, ta lừa ngươi, thật là thú vị!”.

Lỗ Diệu Tử trầm ngâm một hồi, sau đó nghiêm mặt nói: “Nghe các con nói vậy có thể khẳng định yêu nữ này đã được chân truyền của Chúc Ngọc Nghiên, trở thành người thứ hai của Âm Quý Phái luyện thành Thiên Ma Công”.

Từ Tử Lăng hiểu kỳ hỏi: “Thiên Ma Công khó luyện thế sao?”.

Khấu Trọng nghĩ ngợi nói: “Ít nhất cũng phải có ba người đã luyện thành, bằng không thì sao truyền lại được chứ?”.

Lỗ Diệu Tử vỗ bàn nói: “Đúng lắm! Có điều người viết ra Thiên Ma Bí Kiếp lại không phải là người của Âm Quý Phái, ta cũng chỉ biết là lai lịch của cuốn bí kiếp này hết sức thần bí mà thôi, không giống như Kiếm Điển của Từ Hàng Tịnh Trai là do khai sơn tổ sư Địa Ni sáng tạo ra”.

Từ Tử Lăng như đã hiểu ra nói: “Vậy Thiên Ma Bí Kiếp đó cũng có chút giống như Trường Sinh Quyết rồi, tuy rằng đời đời đều có người tu luyện, nhưng chưa từng có người nào luyện thành trường sinh bất tử, bao gồm cả hai tên tiểu tử bọn con trong đó”.

Lỗ Diệu Tử hân hoan nói: “Nói chuyện với hai đứa con có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Thiên Ma Bí Kiếp, Kiếm Điển, Trường Sinh Quyết và Chiến Thần Đồ Lục được xưng là cổ kim tứ đại kỳ thư, mỗi cuốn đều mang trong mình bí mật về sinh mệnh và vũ trụ từ ngàn đời nay, đâu thể nào dễ dàng bị khám phá chứ”.

Hai gã đồng thanh hỏi: “Chiến Thần Đồ Lục?”.

Lỗ Diệu Tử gật đầu nói: “Đây có lẽ là cuốn kỳ thư hư ảo vô định nhất trong tứ đại kỳ thư, đời nào cũng có truyền ngôn về nó, song lại chưa từng có ai được xem qua, tường tận thế nào ta cũng không được rõ lắm, vì vậy các con cũng đừng mong biết gì thêm”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Giả thiết là Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan thực sự đã luyện thành Thiên Ma Công, vậy ngoại trừ người của Từ Hàng Tịnh Trai ra, còn có ai có thể đối địch với bọn họ nữa?”.

Lỗ Diệu Tử điềm nhiên nói: “Chính là hai tên tiểu tử các con!”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tròn mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Hồi lâu sau Khấu Trọng mới gãi đầu nói: “Tiểu tử chỉ là tinh cò học được một chút, thực tế đâu có hiểu gì những đồ hình ký hiệu và văn tự cổ quái trong đó. Hắc, như vậy cũng có thể tính là đã luyện thành ư?”.

Lỗ Diệu Tử phì cười nói: “Trường Sinh Quyết truyền qua không biết đã bao nhiêu đời vậy mà không có người nào luyện thành được võ công từ nó, thế nhưng các con lại làm được. Tinh cò cũng tốt, do kỳ duyên thiên định cũng tốt, tóm lại chính là như vậy. Hơn nữa chỉ xem việc Loan Loan cũng không hại chết được hai đứa tiểu tử các con, là ta biết võ công kỳ quái trong Trường Sinh Quyết có thể khắc chế được Thiên Ma Công của Âm Quý Phái, nếu không phải vậy ta đã khuyên các con tìm một hang động nào mà ẩn trốn, cả đời này không tái xuất giang hồ nữa rồi”.

Tiếp đó lại cao hứng vỗ tay nói: “Được rồi! Nói chuyện phiếm vậy thôi! Chúng ta bắt đầu vào việc chính. Hai con có hứng thú nghe chuyện của Âm Quý Phái không?”.

oOo

Tối gần sáng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới về phòng, ngủ chưa được ba canh giờ thì đã bị Lan Cô đánh thức, có điều lần này lại là hảo ý, thì ra thị đã chuẩn bị phòng mới cho hai gã.

Đó là khu nhà dành cho đại sư phó trong nhà bếp, nằm ở phía nam Phi Mã Viên, tổng cộng có bốn căn nhà riêng biệt.

Hai gã chỉ mong mỗi gã được một gian phòng tạm tạm, chẳng ngờ nằm ngoài dự kiến, Lan Cô lại dẫn hai gã đến trước cửa một căn rồi nói: “Căn nhà này phía trước là nơi tiếp

khách, phía sau là phòng ngủ, nhà tắm nhà xí đều ở trong hết. Trong nhà đã có người quét dọn sẵn, các người có thể lập tức dọn tới”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới lần đầu tiên có được một căn nhà riêng, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Lan Cô bất ngờ dịu dàng nói: “Mấy ngày hôm nay ai ai cũng bận rộn, đợi Lương phó tổng quản rảnh rồi, ta sẽ xin cho các người một nữ tỳ để hầu hạ dọn dẹp”. Tiếp đó lại nheo mắt nói: “Nhớ rằng các người là người của nhà bếp, khi nào có cơ hội gặp trưởng chủ phải nói mấy câu giúp cho nhà bếp chúng ta đấy!”.

Hai gã bưng tỉnh hiểu ra, nguyên nhân là vì bọn gã đã trở thành hồng nhân thường xuyên được trưởng chủ triệu kiến nên thị mới cố ý làm đủ thứ việc để lấy lòng.

Lan Cô lại nói: “Ninh công chúa phái người dặn ta bảo các người nếu rảnh rồi thì đến chỗ của nàng ta, hình như nàng ta rất thích bánh ngọt các người làm hôm ấy thì phải”.

oOo

Hoàng hôn hôm ấy hai gã mang theo hành lý và tài sản nhỏ bé của mình dọn vào mỗi gã một phòng, rồi trở ra ngồi ngoài gian phòng khách rộng rãi.

Khấu Trọng vươn vai lười nhác nói: “Cái này gọi là quyền thế đấy, cho dù ở trong nhà bếp cũng vậy. Nếu không phải Thương Tú Tuần để ý tới chúng ta, chỉ sợ lúc này ta với người vẫn phải chen chúc trong gian phòng chật bằng cái lỗ mũi đó”.

Từ Tử Lăng chậm rãi cười cười nói: “Lý Tú Ninh tìm người, tại sao còn không cắt đi gặp nàng ta đi?”.

Khấu Trọng lườm gã một cái rồi nói: “Cả đời này chỉ có hai huynh đệ với nhau, người không để kẻ thất tình đáng thương này phải đi gặp nàng một mình đấy chứ”.

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Người nghĩ Lý Tú Ninh là mãnh thú à? Người nàng ta muốn gặp là người chứ không phải tiểu đệ đây, ta đến đó phỏng có ích gì. Hắc! Thứ cho tiểu đệ không thể giúp gì được!”.

Khấu Trọng nhảy dựng lên hát vang: “Gió thổi sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ ra đi không... hà! Không nói chuyện xui xẻo đó đó nữa! Đi thì đi! Ta sợ gì mà không đi chứ!”.

Thấy Khấu Trọng hung phấn như vậy, Từ Tử Lăng cũng cười thầm trong bụng, thoải mái ngả người ra sau ghế, mắt nhắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, trong lòng lại nghĩ đến cuộc nói chuyện tối qua với Lỗ Diệu Tử.

Vị thiên hạ đệ nhất xảo công này đích thực là kiến đa thức quảng, bác học đa tài, chẳng những đã đọc vạn quyển sách mà còn từng đi vạn dặm đường, đối với bọn gã mà nói, quả là lợi ích không ít. Chính vì lão là người phi thường, thế nên hành sự lúc nào cũng nằm ngoài dự liệu của người khác, làm người ta phải kỳ quái khó hiểu.

Chợt trong lòng gã dâng lên một cảm giác kỳ lạ, sau đó thì nghe tiếng bước chân truyền tới. Trong đầu Từ Tử Lăng lập tức hiện lên gương mặt của Lạc Phương, trong lòng lấy làm kỳ quái, không hiểu tại sao mình không hề chú ý phân biệt tiếng bước chân của Lạc Phương mà tự nhiên lại nhận ra được như vậy?

Lạc Phương thần thái vui vẻ hừng khởi bước vào trong khách sảnh: "Còn không chúc mừng đi! Bây giờ ta đã là phó chấp sự rồi!".

oOo

Khấu Trọng đi qua thạch lâm, nói rõ mục đích đến cho tên vệ sĩ canh cửa của Lý Tú Ninh. Không lâu sau thì gã được dẫn vào gian khách sảnh mà hôm đó Lý Tú Ninh và Uyển Nhi nói chuyện. Ngoài hoa viên, một đôi hồ điệp xinh đẹp đang nô đùa với gió, tiếng bước chân của Lý Tú Ninh lớn dần, cuối cùng vang lên sau lưng gã: "Đa tạ!".

Khấu Trọng thần nhiên nói: "Ta có thể đi chưa?".

Lý Tú Ninh trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Huynh có còn nhớ cái lần ta dùng trủy thủ chế ngự huynh bên ngoài cửa sổ không?".

Khấu Trọng nhớ lại những hồi ức tươi đẹp ngày trước, đó là một đêm sáng trăng, gã và Từ Tử Lăng cầm cuốn sổ bí mật của Đông Minh Phái đi gặp Lý Thế Dân lĩnh công, khi bò qua phòng của Lý Tú Ninh, nghe thấy thanh âm mê người của nàng mới không nhịn được mà thò đầu vào ngắm, sau khi nàng phát giác liền rút trủy thủ ra chỉ ngay vào cổ họng gã. Đó là sát na mà gã nhất kiến chung tình, cũng là sát na mà gã bắt đầu cuộc tình đầu thất bại của mình, làm sao mà gã quên cho được.

Khấu Trọng cười gượng gạo nói: “Làm sao mà không nhớ chứ! Muốn quên đi một lúc cũng không quên được, vì vậy bây giờ ta mới phải đi, bằng không cho dù phải biến thành cá hun khói ta cũng không chịu đi mất!”.

Lý Tú Ninh bật cười khúc khích nói: “Nếu huynh thật sự là cá hun khói thì ta sẽ cắn ngay một miếng rồi nuốt chửng, để huynh sau này không đi đâu được nữa. Hãy nói cho Tú Ninh biết, có phải chính vì nguyên nhân này mà huynh cự tuyệt lời mời của nhị ca không?”.

Khấu Trọng vẫn quay lưng lại với nàng nói: “Đừng nói với ta rằng đến giờ công chúa mới đoán ra được nguyên nhân này đấy!” Nụ cười của gã càng lúc càng trở nên chua cá.

Lý Tú Ninh thở dài nói: “Khấu Trọng à! Tú Ninh đâu xứng đáng để cho huynh quá yêu như vậy chứ! Trên thế gian này không biết có bao nhiêu nữ tử còn tốt hơn Tú Ninh gấp trăm lần đang chờ huynh đó! Khấu Trọng à! Hãy ngẩng đầu lên nhìn trời cao có được không?”.

Nàng uyển chuyển bước tới bên cạnh gã, chỉ tay lên bầu trời đầy sao nói: “Mỗi một ngôi sao đại biểu cho một cơ duyên, vì vậy cơ duyên là vô cùng vô tận, cũng giống như bầu trời sao hằng hà vô số kia vậy. Sự tương ngộ của Khấu huynh và Tú Ninh cũng là một trong các cơ duyên đó, nhưng ngoài nó ra còn rất nhiều, rất nhiều cơ duyên khác, có thống khổ, cũng có hoan lạc, thậm chí có cả cơ duyên khiến người ta vừa đau khổ lại vừa sung sướng. Huynh là người phi phạm, tự nhiên sẽ có những tao ngộ phi phạm, không nên vì một cơ duyên đã qua đi mà đau lòng”.

Khấu Trọng làm một chuyện mà gã mong muốn nhất và cũng là một chuyện mà gã biết là ngu ngốc nhất, quay đầu lại nhìn nàng. Chỉ thấy mỹ nữ tuyệt thế này đang ngẩng đầu nhìn trời sao, song mục lộ ra thần sắc khát vọng như mộng như ảo, quyến rũ đến mê người.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: “Vấn đề là Tú Ninh ở trong lòng Khấu Trọng ta giống như vàng minh nguyệt, những ngôi sao kia dù sáng tới mấy khi so với minh nguyệt cũng đều trở nên ảm đạm vô quang mà thôi”.

Lý Tú Ninh quay sang nhìn gã, nhưng khi ánh mắt của nàng vừa chạm với ánh mắt của gã, cả hai liền lập tức nhìn lảng ra chỗ khác, dường như đều không thể nào chịu đựng nổi cảm giác khi phải đối diện với đối phương, tình thế trở nên vi diệu hết sức.

Khấu Trọng ngẩng đầu buồn bã nói: “Những chuyện như vậy càng nói càng luẩn quẩn, tốt nhất ta nên đi sớm một chút!”.

Lý Tú Ninh giật mình: “Nghe Tú Ninh nói thêm hai câu nữa được không?”.

Khấu Trọng nhún chân bay vút ra cửa sổ, trở lại vẻ tiêu sái bất cần như trước, khoe miệng nở ra một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời buổi sớm mai, thản nhiên nói: “Nếu Ninh công chúa muốn thay lệnh huynh chiều dụ hai chúng ta thì xin miễn đi!”.

Lý Tú Ninh tròn mắt nhìn gã hồi lâu, giẫm chân nói: “Huynh sắp làm Tú Ninh giận rồi đó!”.

Khấu Trọng đặt tay lên bậc cửa sổ, như muốn nhún người nhảy vào trong phòng, chán nản nói: “Thảm rồi! Lần này ta thật không nên tới đây mới đúng! Mỗi một lời nói, một động tác của nàng đều khiến bệnh tương tư của ta nặng thêm, đến giờ chỉ e đã nguy kịch lắm rồi!”.

Lý Tú Ninh cúi đầu thấp giọng nói: “Coi như Tú Ninh cầu xin huynh được không! Khấu Trọng, hãy quên Tú Ninh đi!”.

Khấu Trọng quay người bỏ đi, vẫy tay lại phía sau coi như lời tạm biệt với nàng, sau đó thì biến mất trong rừng, để lại Lý Tú Ninh đang nức nở khóc trong phòng. Cuối cùng nàng cũng vì Khấu Trọng mà khóc ra giọt lệ tình đầu tiên.

- o O o -